

MARKÓ BÉLA

Vigyáznom kell

MARKÓ BÉLA (1951) Marosvásárhely

Ahogy telik az idő, lágyul a szívünk. Vigyáznom kell ezután, mert látom, mind sírósbabb lesz egyik-másik barátom is. Van olyan például, aki már nem is nagyon mer nyilvánosan megszólalni, mert adott pillanatban menetrendszerűen elcsuklik a hangja, és kicsordul a könnye. A korral jár. Így mondják. Hát ne járjon a korral! Szinte soha nem sírtam kisgyerekként. Később meg egyáltalán. Betartottam ezt apám halálakor is. Csak belül sirattam, de ezt kívülről nem lehetett észrevenni, azt hiszem. Majd anyám halálakor sem, pedig tényleg nagyon szerettem. Nem mérhető könnyekkel a szeretet. Lehet, egyszerően csak úgy neveltek, hogy fiúgyermek nem sír. Férfiembernek nincs könnye. Elismerem, ez nem más, mint a ránk örökített diszkrimináció. De kit érdekel, hogy mi! Most inkább az foglalkoztat, hogy miért éppen a kutyánk halálakor csuklott el a hangom, és buggyant ki egy-két csepp könnyem. Bár valamennyire leplezni tudtam. Megírtam már ezt a kutyatörténetet, de egy pillanatra még vissza kell hozzá térnem. Nyugtalanít. Ismétlem, nem ez a kutya volt a legfontosabb az életemben. Akkor viszont miért? Úgy képzelem, sem apám, sem anyám nem gondolhatta, hogy tőlem származik minden. A jó is, a rossz is. Az egészség, a betegség. A boldogság, a szenvedés. Nem engem hibáztattak. Elsősorban Istenben hittek. Legalábbis anyám. Apám nem igazán. A lényeg az, hogy nem tettem úgy, mintha tőlem függne a sorsuk. Nem vállaltam felelősséget értük. Vagy csak részben. A kutyánk napról napra gyengült, és a vége felé már nem evett semmit, csak nézett ránk rémülten. Mert eddig tőlünk kapott mindent. Ezek szerint most a halált is tőlünk fogja kapni? Mit követett el? Egy ideig még nagy

nehezen rávettük, hogy igyék néhány korty vizet. Aztán már azt sem. Csak várta a magyarázatot, de hiába. Vajon miképpen mondhattam volna meg neki, hogy már nem múlik rajtunk semmi? Meg aztán hogyan is hihette volna el ezt egy kutya? Ha jobban meggondolom, Isten ugyanígy elhallgatja előlünk, hogy nem mindenható. Vagy csak nem értjük, mit beszél. Hát ezért fojtogatott a sírás. De végül megembereltem magam.